

Sygn. akt I C 452/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Łukasz Rybus

Protokolant Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 maja 2017 r. w K.

sprawy z powództwa N. P.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki N. P. kwotę 6.045 (sześć tysięcy czterdzieści pięć) złotych wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 6.000 zł od dnia 12 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 45 zł od dnia 23 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 294,66 (dwieście dziewięćdziesiąt cztery 66/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Łukasz Rybus

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 23 czerwca 2015 r. powódka N. P. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę: kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 604,05 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 337,03 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek opieki medycznej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Poza tym domagała się również zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że 24 kwietnia 2014 r. uczestniczyła jako rowerzystka w wypadku drogowym. Po zdarzeniu zgłosiła się do Szpitala (...) w K., gdzie zdiagnozowano u niej złamanie nasady dalszej kości promieniowej typu B., stłuczenie lewego stawu kolanowego, stłuczenie okolicy lewego łuku brwiowego oraz ogólne potłuczenia ciała. Następnego dnia, po założeniu gipsu pełnego przedramiennego, została wypisana do domu z zaleceniem elewacji i oszczędzania prawej ręki oraz przyjmowania przepisanych leków. Powódka kontynuowała leczenie w poradni POZ, poradni neurologicznej i poradni rehabilitacyjnej. W okresie od 10 marca 2015 r. do 16 marca 2015 r. była hospitalizowana na oddziale neurologicznym z rozpoznaniem dyskopatii wielopoziomowej odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa, choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, zespołu bólowego kręgosłupa oraz rwy kulszowej prawostronnej. Powódka przyznała, iż przed wypadkiem miała problemy z kręgosłupem i z tego powodu była na rencie z tytułu niezdolności do pracy, argumentowała jednak, że wypadek pogorszył stan jej kręgosłupa a dolegliwości bólowe w tym obszarze nasiliły się. Podniosła nadto, że wypadek wpłynął także na jej stan

psychiczny, gdyż odczuwa lęk przed jazdą na rowerze w obawie przed kolejnym wypadkiem i ponowną utratą zdrowia. Pojazd, którym poruszał się sprawca zdarzenia, objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej przez pozwanego.

W toku postępowania pismem wniesionym 15 kwietnia 2016 r. powódka rozszerzyła powództwo domagając się zasądzenia tytułem zadośćuczynienia kwoty 13.000 zł (k. 92-94).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Przyznał, że ubezpieczał sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych i ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia. Wskazał, że po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym ustalił i wypłacił powódce kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Zanegował związek bóli kręgosłupa z wypadkiem, wskazując, iż powódka leczyła się na kręgosłup już wcześniej. W ocenie pozwanego wypłacona kwota w pełni wyczerpuje roszczenie powódki z tytułu krzywdy doznanej w wypadku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

24 kwietnia 2014 r. w R. K. J. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że jadąc samochodem marki F. (...) nr rej. (...), wykonując manewr skrętu w lewo, nie zachowując szczególnej ostrożności, zjechała na lewy pas ruchu i uderzyła lewym przednim narożnikiem swojego auta w prawidłowo jadącą z naprzeciwka rowerzystkę N. P., która w wyniku tego doznała obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej typu B., stłuczenia lewego stawu kolanowego i okolicy lewego łuku brwiowego.

(dowód: bezsporne)

Pojazd kierowany przez sprawcę wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. w W..

(dowód: bezsporne)

Po wypadku powódka zgłosiła się na Oddział (...) Urazowo-Ortopedycznej Szpitala (...) w K., gdzie rozpoznano u niej złamanie nasady dalszej kości promieniowej typu B., stłuczenie lewego kolana i okolicy lewego łuku brwiowego. Zastosowano leczenie nieoperacyjne w postaci unieruchomienia kończyny w gipsie pełnym przedramiennym. Następnego dnia powódka została wypisana ze szpitala z zaleceniem m. in. elewacji i oszczędzania złamanej kończyny oraz przyjmowania przepisanych leków. Przy wypisie wyznaczono jej wizytę kontrolną w (...) w dniu 05 maja 2014 r.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 15-16; bezsporne)

W lipcu 2014 r. powódka korzystała prywatnie z zabiegów fizjoterapeutycznych w obrębie kręgosłupa, zgłosiła się również do poradni neurologicznej w związku z problemami z kręgosłupem. W październiku 2014 r. wykonano u powódki badanie TK kręgosłupa szyjnego, w wyniku którego rozpoznano chorobę zwyrodnieniową oraz dyskopatię wielopoziomową. Z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego promieniujących do prawej stopy, oraz zgłaszanych dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego i drętwienia dłoni, powódka w okresie od 10 marca 2015 r. do 16 marca 2015 r. była hospitalizowana na Oddziale Neurologicznym Szpitala (...) w B.. Rozpoznano tam u niej dyskopatię wielopoziomową odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, zespół bólowy kręgosłupa oraz rwę kulszową prawostronną

(dowód: dokumentacja medyczna - k. 17-23, k. 61-61v. i k. 69-72)

Powódka jeszcze przed wypadkiem leczyła się w związku z dolegliwościami bólowymi kręgosłupa lędźwiowego, wynikającymi z rozpoznanej u niej dyskopatii. Z tego względu przyznana jej została renta z powodu niezdolności do pracy. Powódka była w związku z tym leczona farmakologicznie, została również skierowana do sanatorium.

(dowód: zeznania powódki – k. 166; bezsporne)

Powódka na skutek wypadku z 24 kwietnia 2014 r. doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, a także stłuczenia lewego kolana i okolicy lewego łuku brwiowego. Przebyte złamanie wymagało unieruchomienia gipsowego, a następnie dołączenia w postaci ćwiczeń usprawniających. Powódka nie wymaga stosowania i korzystania ze specjalistycznych urządzeń wspomagających rehabilitację. Powódka jest osobą praworęczną. Przebyte złamanie skutkuje długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%.

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii S. D. – k. 83-84; opinia uzupełniająca – k. 98; opinia uzupełniająca – k. 173)

Powódka zgłosiła zaistniałą szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił jej 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 550 zł tytułem zwrotu kosztów opieki.

(dowód: bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w zw. z art. 445 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, a sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zakres odpowiedzialności zobowiązanego do naprawienia szkody określa przepis art. 361 § 1 i § 2 kc, stanowiący, że ponosi on odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż pozwany ponosił odpowiedzialność gwarancyjną za następstwa wypadku z 24 kwietnia 2014 r. Pozwany nie negował wystąpienia u powódki następstw w/w zdarzenia w postaci uszkodzenia prawego nadgarstka, ani swojej odpowiedzialności odszkodowawczej z tym związanej. Kwestionował natomiast wysokość roszczeń powódki z tego tytułu, a także pozostałe zgłaszane przez powódkę urazy, w szczególności wskazywał na brak związku pomiędzy przedmiotowym zdarzeniem a występującymi u powódki dolegliwościami bólowymi kręgosłupa, które odczuwała już wcześniej.

W celu ustalenia, jakich uszkodzeń ciała doznała powódka w wyniku wypadku z 24 kwietnia 2014 r., Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii S. D.. W ocenie Sądu ostateczna opinia biegłego została sporządzona w sposób rzetelny, z należyтым wykorzystaniem wiedzy teoretycznej i doświadczenia zawodowego. Wszelkie wątpliwości co do opinii podnoszone przez stronę pozwaną zostały ostatecznie uwzględnione i w sposób wyczerpujący wyjaśnione przez biegłego w opiniach uzupełniających. Sporządzone opinie są jasne i pełne, a wypływające z nich wnioski są spójne i logiczne, znajdują również potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w załączonej dokumentacji medycznej.

Biegły ostatecznie ustalił, że powódka na skutek wypadku z 24 kwietnia 2014 r. doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej. Przebyty uraz skutkuje długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%. Doznane równocześnie stłuczenia lewego kolana i okolicy lewego łuku brwiowego nie postawiły żadnych trwałych skutków dla zdrowia powódki.

Podkreślić należy, że ustalenia biegłego w zakresie w/w stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu powódki nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Powódka nie udowodniła natomiast, aby wypadek z 24 kwietnia 2014 r. spowodował inne negatywne dla jej zdrowia skutki. W szczególności nie udowodniła, aby odczuwany przez nią ból kręgosłupa szyjnego miał jakikolwiek związek z tym zdarzeniem, a nie wynikał jedynie z samoczynnych schorzeń kręgosłupa, które zdiagnozowano już u powódki wcześniej. Biegły z zakresu ortopedii wycofał się z pierwotnych ustaleń w tym zakresie, a ostateczne stanowisko biegłego nie budzi w tej części wątpliwości, gdyż uwzględnił słuszne i merytoryczne zastrzeżenia pozwanego, które znajdowały potwierdzenie w dokumentacji medycznej powódki. Z dokumentacji tej jednoznacznie wynika, że występujące u powódki dolegliwości bólowe kręgosłupa są następstwem choroby zwyrodnieniowej. Twierdzenia powódki, jakoby zgłaszane przez nią dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego miały mieć związek z wypadkiem z 24 kwietnia 2014 r., były gołosłowne i nieprzekonujące. Podobnie ocenić też należy zeznania powódki odnośnie deklarowanych przez nią problemów psychicznych i powstałym u niej lękiem przed jazdą na rowerze. Zdaniem Sądu zeznania powódki w tej mierze nie były przekonujące i nie znalazły potwierdzenia w jakichkolwiek innych dowodach.

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd kierował się przyjętymi w orzecznictwie kryteriami pozwalającymi ustalić rozmiar doznanego krzywdy, takimi jak: okres trwania cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie, liczbę i czasokres pobytów w szpitalach, liczbę i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania ewentualnych dolegliwości bólowych, a nadto trwałość skutków czynu niedozwolonego, wpływ na dotychczasowe życie poszkodowanego, ogólną sprawność fizyczną i psychiczną poszkodowanego oraz prognozy poszkodowanego na przyszłość. Sąd wziął również pod uwagę, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim kompensacyjny charakter, stąd nie może być ono symboliczne, lecz powinno przedstawiać realną, ekonomicznie odczuwalną wartość (tak m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 667/12).

Mając na uwadze wszystkie wskazane powyżej okoliczności, w szczególności rozmiar doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu, Sąd uznał, że adekwatną do rozmiaru krzywdy powódki jest kwota zadośćuczynienia w wysokości 9.000 zł.

Wskazać trzeba, że powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%. Uszczerbek ten wynikał z przebytego złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej. Uraz wymagał zastosowania leczenia nieoperacyjnego w postaci unieruchomienia kończyny w gipsie pełnym przedramiennym. Po zdjęciu gipsu powódka wymagała doleczenia w postaci ćwiczeń usprawniających. Przebyty uraz w sposób oczywisty wiązał się z dolegliwościami bólowymi, a z racji tego, że powódka jest osobą praworęczną, utrudniał jej również swobodne i w pełni samodzielne funkcjonowanie w życiu codziennym.

Z drugiej jednak strony należy mieć na względzie, iż leczenie powódki nie wiązało się z poważnym dyskomfortem dla niej, albowiem była hospitalizowana tylko 1 dzień i nie miała przeprowadzanych zabiegów wiążących się z ingerencją w organizm.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że w przypadku krzywdy, jakiej doznała powódka w związku z przedmiotowym wypadkiem, adekwatne zadośćuczynienie wyniesie 6.000 zł, przy uwzględnieniu kwoty 3.000 zł przyznanej już wcześniej przez pozwanego.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do zasądzenia powódkę zadośćuczynienia w wyższej kwocie, albowiem powódka nie udowodniła, aby w wyniku przedmiotowego wypadku doznała uszczerbku na zdrowiu oraz wiążącej się z tym krzywdy w szerszym zakresie.

Rozstrzygając o żądaniu pozwu w zakresie odszkodowania Sąd miał na uwadze, że powódka, dochodząc odszkodowania za poniesione koszty leczenia oraz koszty dojazdów do placówek medycznych, powinna udowodnić wysokość tego roszczenia i pozostawanie poniesionych kosztów w normatywnym (adekwatnym w rozumieniu normy art. 361 § 1 kc) związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem.

W ocenie Sądu powódka ciężarowi temu podołała jedynie w części. Wykazała mianowicie, że dojazdy do Szpitala (...) w K. w dniach 24 kwietnia 2014 r., 25 kwietnia 2014 r. oraz 05 maja 2014 r. pozostawały w związku z następstwami

wypadku z 24 kwietnia 2014 r. Brak było natomiast podstaw, aby uwzględnić w całości żądane z tego tytułu koszty dojazdu do szpitala w w/w dniach, które powódka określiła w oparciu o tzw. kilometrówkę. W ocenie Sądu powódce przysługują z tego tytułu koszty w rzeczywistości poniesionej wysokości, które jednak nie zostały w żaden sposób wykazane. Przyjmując jednak, iż średni koszt przejechania 100 km samochodem wynosi 36 zł (4,5 zł x 8 litrów), realne koszty z tego tytułu należało określić na 45 zł (126 km).

Pozostałe natomiast koszty, których zwrotu domagała się powódka, nie były związane z doznanym przez nią urazem ręki, lecz z dolegliwościami neurologicznymi w obrębie kręgosłupa, których związku z przedmiotowym zdarzeniem nie udowodniono.

Początek biegu wymagalności roszczenia odsetkowego od kwoty 6.000 zł Sąd określił na 12 sierpnia 2014 r., zgodnie z art. 817 § 1 kc. Jak stanowi powołany przepis, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Z akt sprawy wynika, że strona powodowa zgłosiła szkodę pismem datowanym na dzień 06 czerwca 2014 r. (k. 25), brak jest jednak dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu. Z akt szkody nr (...), wynika natomiast, że pozwany otrzymał informację o szkodzie najpóźniej w dniu 11 lipca 2014 r. Trzydziestodniowy termin do spełnienia świadczenia przez pozwanego upłynął zatem z dniem 11 sierpnia 2014 r. Początek biegu wymagalności roszczenia odsetkowego od kwoty 45 zł Sąd określił zgodnie z żądaniem strony powodowej na dzień wytoczenia powództwa tj. 23 czerwca 2015 r. W aktach szkody znajduje się bowiem pismo strony powodowej o zwrot kosztów w tym zakresie, zatem roszczenie to zostało skutecznie zgłoszone jeszcze przed wniesieniem pozwu.

Z tych wszystkich względów, na podstawie cyt. wyżej przepisów oraz art. 805 § 1 kc, orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 kpc, mając na uwadze, że powódka wygrała sprawę w 43,36%. Powódka poniosła uzasadnione koszty procesu w wysokości 2.247,10 zł (1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 698 zł tytułem opłaty od pozwu, 332,10 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłego), z kolei pozwany w wysokości 1.200 zł (1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego), a zatem o kosztach procesu orzeczono jak w pkt III.